

bekymringer over for mig, som jeg også tidligere har orienteret Nævnet om.

Jeg ankom direkte til konferencen om aftenen den 26. januar 2000 ved ca. 19:30-tiden - umiddelbart efter et kort middagsarrangement blev konferencen genoptaget med en række indlæg fra - i nævnte rækkefølge - premierminister Wim Kok, mig selv, fungerende kansler Viktor Klima, Edgar Bronfman, Eberhart Jäckel og lord Janner af Braunstone.

Min tale vedlægges til orientering. (ej optrykt)

Aftenarrangementet for Holocaust-konferencen sluttede sent ved ca. 22-tiden.

Jeg deltog ikke i eventuelle drøftelser med kolleger om eventuelle konkrete reaktioner eller sanktioner over for Østrig. Hvorvidt drøftelser om konkrete aktioner/sanktioner overhovedet har fundet sted på Holocaust-konferencen, foreligger der ikke for mig oplysninger om.

Spørgsmål nr. 14:

Kan statsministeren bekræfte, at han den 28. januar 2000 om eftermiddagen havde en telefonsamtale med premierminister Guterres om mulige sanktioner over for Østrig og i bekræftende fald oplyse, hvad statsministeren sagde om Danmarks holdning til eventuelle sanktioner.

Svar:

Jeg har allerede orienteret Udenrigspolitisk Nævn om denne telefonsamtale på det Nævnsmøde den 1. februar 2000, som jeg selv tog initiativ til. Jeg har også beskrevet samtalen på Nævnsmøderne den 8. februar 2000 og den 10. februar 2000 - sidstnævnte Nævnsmøde tog jeg som bekendt også selv initiativ til.

Samtalen fandt sted omkring frokosttid umiddelbart før min afrejse til Davos. Vi drøftede ikke noget om sanktioner. Guterres spurgte til min holdning til en markant udtalelse som udtrykker:

- stærk bekymring over udviklingen i Østrig
- understreger, at EU-samarbejdet ikke alene omfatter fælles marked, men også en række fælles værdier
- at alle EU-lande skal respektere disse værdier.

Det fandt jeg ikke anledning til at imødegå. En sådan udtalelse fandt jeg egentlig meget fornøftig.

Spørgsmål nr. 15:

Ministeren bedes redegøre for indholdet af

den samtale, der søndag den 30. januar 2000 blev ført med premierminister Guterres.

Svar:

Spørgsmålet er omhyggeligt refereret på Nævnsmødet den 1. februar 2000 som jeg selv tog initiativ til indkaldelse af. Spørgsmålet er også besvaret på de følgende møder 8. februar 2000 og 10. februar 2000. Sidstnævnte tog jeg som bekendt også selv initiativ til indkaldelse af.

Jeg havde en længere telefonisk drøftelse med Guterres sent søndag aften den 30. januar, da jeg var vendt hjem fra Davos.

Guterres orienterede først om, at flere lande havde opfordret det portugisiske formandskab til en meget klar og stærk fælles reaktion. En enkelt kollega havde været tøvende, men dog indstillet på at tilslutte sig, hvad de øvrige kunne blive enige om.

Guterres redegjorde herefter for elementerne i den reaktion, der var enighed om blandt de øvrige. På mit spørgsmål oplyste han, at adskillige havde ønsket at gå endnu længere end dét, der var lagt op til.

Jeg spurgte også, om Guterres havde overvejet modreaktionen i Østrig. Det havde Guterres, men han fandt den fælles reaktion rigtig og vigtig. Hvis vi blot stiltiende så til, kunne det opfattes som et samtykke til udviklingen i Østrig, hvilket kunne skabe politiske problemer for hele Europa.

Min samlede vurdering var herefter, at det ville tjene sagen bedst at være konsekvent og klar i lyset af de klare holdningstilkendegivelser og værdier, som EU-samarbejdet bygger på. Det ville samtidig tjene Danmarks interesser bedst, at Danmark var med til at bære den fælles reaktion. Danmark burde ikke stå udenfor. Det ville placere os i en helt forkert situation. Det ville kunne fortolkes som et stiltiende samtykke til den politiske udvikling i Østrig. Det ville alvorligt svække Danmarks samlede placering i Europa.

Jeg tilsluttede mig derfor den fælles reaktion, som Guterres mundtligt havde fremlagt for mig.

Guterres ville ringe til Østrigs præsident og til den fungerende kansler dagen efter. Også udenrigsministeren ville blive informeret (d.v.s. Schlüssel). Det var vigtigt, at de blev orienteret om reaktionen først, inden den blev offentliggjort.